

θεομπαίχτης

θεομπαίχτης, ο, θηλ. **θεομπαίχτρα, η**, ουσ. [<Θεο- + (ε)μπαίχτης], αυτός που εξαπατά τους πάντες, ο μεγάλος απατεώνας (που μπορεί δηλ. να εξαπατήσει και αυτόν το Θεό): «μην μπλέξεις μ' αυτόν το θεομπαίχτη, γιατί θα βρεθείς μπερδεμένος χωρίς να το καταλάβεις».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας